

Proxenetes a Alacant

A recer de les ciutats, de la marginació urbana, creix una indústria rendible: la tracta de blanques. El mapa del proxenetisme al País Valencià forma una xarxa difícil. Un dels seus caps més importants és al barri xino d'Alacant.

Abelard Muñoz

En la plaça de Correus d'Alacant sovintegen les gents del submón. Les «buscones» i els negocis més o menys bruts formen el folklore urbà de la zona. Algunes dones han trobat allí la ruïna en el moment en què han caigut en les xarxes de prostitució controlades per les famílies de gitanos i les bandes de paios connectades amb La Manxa. La trama del proxenetisme organitzat, no menys negra que unes altres, té l'origen en els carrerons del nucli antic. El barri xino de la capital subministra dones a tot el seguit de clubs de carretera que, com a bollets, esguiten les províncies d'Albacete, Conca i Guadalajara. És la connexió manxega amb la bulliciosa Alacant.

Barraques remotes situades en la ruta dels camioners o al costat dels pobles, que són nul·lament contemplades per la policia, on dones compreses entre els 13 i els 40 anys pateixen situacions que quasi toquen l'esclavitut.

El 24 d'octubre de 1984, Adela P. S., mecanògrafa d'una vintena d'anys, va entrar a prendre una copa al club W. del barri xino d'Alacant. Era una dona amb problemes, exheroïnòmana, alcohòlica. Havia llogat un hostel en la zona vella i intentava buscar-se la vida d'una altra manera. Va fer amistat amb l'ama de la whisqueria i als pocs dies va conèixer un parell d'individus de raça gitana que la van convidar a prendre unes copes. Aquella mateixa nit, va ser drogada sense adonar-se'n i, en estat semiinconscient, va ser traslladada en un 1430 a un club de carretera de la província de Guadalajara. Allí va ser informada pels segrestadors que estava «sota la seua protecció». Li havien imposat una multa de 800.000 pessetes i havia d'exercir la prostitució vigilada pels amos del club fins a liquidar del tot l'estrany «deute».

Ella va fer el treball amb unes altres dones en la mateixa condició, sota les amenaces contínues dels amos i les visites del seu «protector». Atemorida, va continuar tres mesos en aquella situació fins que una intervenció policial li va permetre escapar.

Ara Adela ens recorda tota aquesta odissea en un pis a Santa Pola.

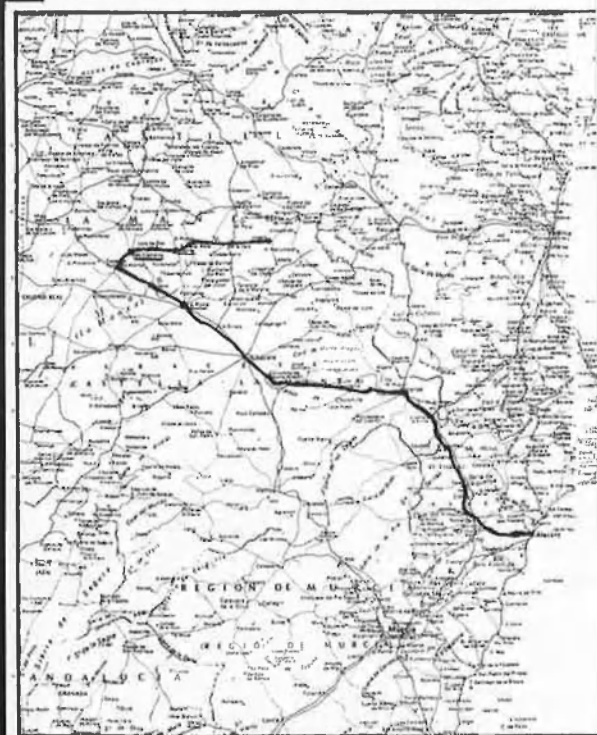
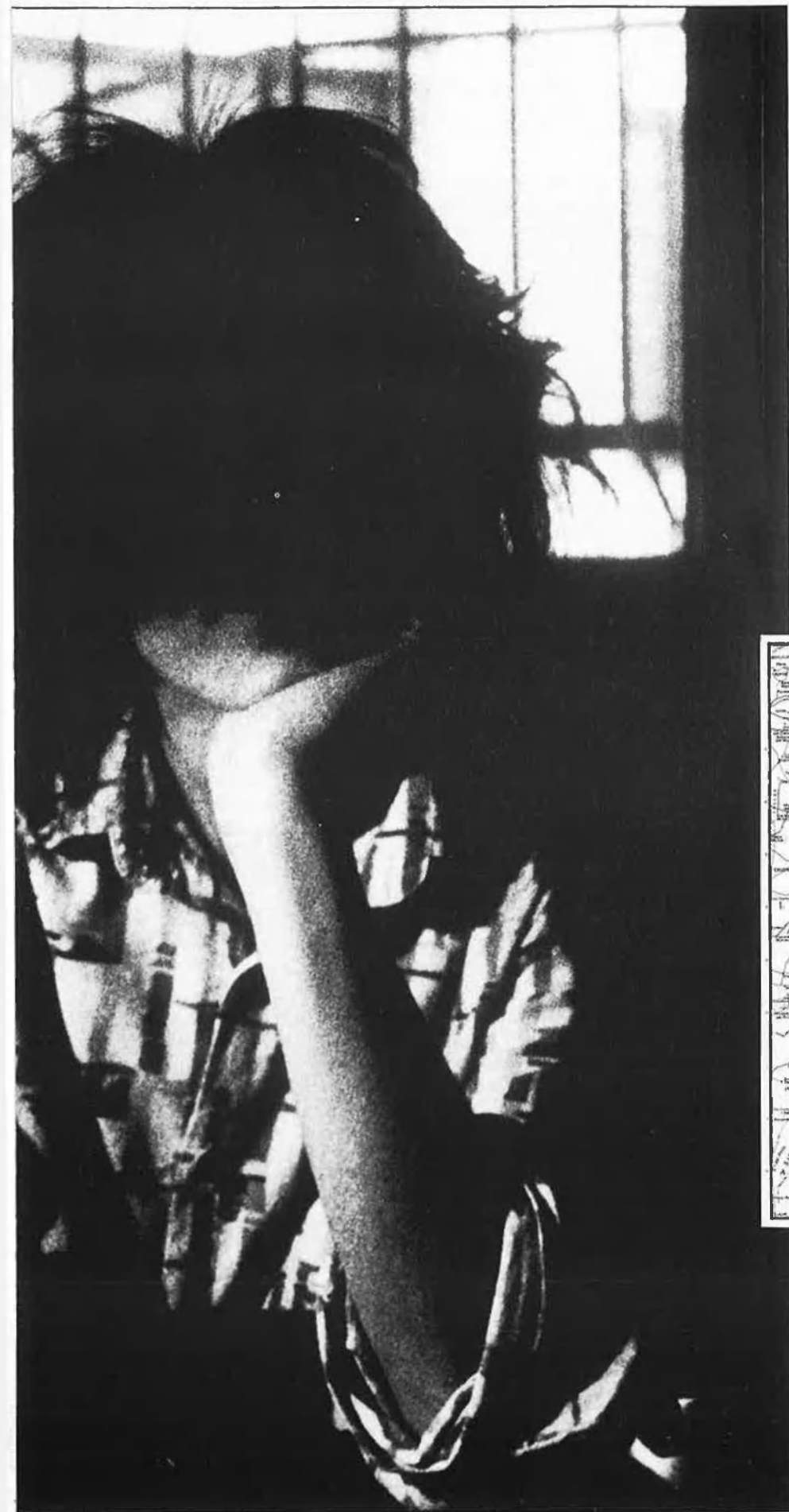
«Vaig aguantar perquè tenia molta por. No m'explique com vaig ser tan covarda. Tenia prohibida l'eixida i qualsevol moviment per compte propi. Allò no es pot explicar amb paraules. Van obligar-me, des del primer dia del meu segrest, a realitzar la neteja del local i de les habitacions. A partir de les quatre de la vesprada, em gitava amb tios fins a la matinada. Després dormia en una màrfega fastigosa. No veia un duro. Ho donava tot als amos del club. Les amenaces eren constants i en ocasions algun macarra fotia una pallissa a una xica perquè totes ens adonàrem de la situació i ens acollonírem. Tampoc no em vaig atrevir a denunciar la situació a cap client, com van fer unes altres, ni tampoc a la guàrdia civil, que passava, de tant en tant, per allí; alguns, inclús, com a clients».

Adela ha sabut més tard que als clubs del barri xino d'Alacant, visitats de tant en tant per gitanos de les colònies de Mil Viviendas, hi ha «madies» que avisen de qui són perillosos i unes altres que no. Alguns amos de locals són còmplices d'una xarxa invisible però eficaç. Per a una «buscona» és perillós viatjar a soles per aquells llocs.

«Aquesta gent s'interessa per xiques penjades d'heroïna o xavales que se n'han anat de casa i no estan controlades per la família. He vist casos terribles. La majoria de les dones són analfabetes i estan en la història des de ben petites. Els macarres en disposen de vuit o nou per cap. Les venen i les compren com els dona la gana i quan se'n cansen les canvien de lloc. A mi, em van pillar desprevinguda. Al

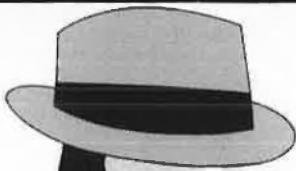
IKONO

La ruta d'Alacant. Punts negres: San Clemente, La Roda, Sisante i Iniesta. principi, em van caure bé. Degueren posar-me alguna cosa en la copa. Em vaig despertar en un lloc horrible enmig de la muntanya. Un d'ells em va dir que era «la seua dona» i que no intentara ni tan sols escapar-me, perquè em trobaria on fóra. No em creia tota aquella història».

Poc després del segrest d'Adela, una ionqui de 23 anys, Pepa F. V., va escapar de les mans dels seus «protec-

SALA PAPPALLO

INAUGURACION
DIA 11 DE NOVIEMBRE
11 NOCHE

EDUARDO
ARROYO

Desde 1975 la pintura de Arroyo se ha estado planteando el tema del retorno. Es de suponer que también el pintor se lo planteaba. Me consta que así era. Pero pintura y pintor se planteaban la cuestión del retorno con la habitual perversidad de todo proceso creativo. Así, durante todo un período, el tema obsesivo del trabajo de Arroyo ha sido el del exilio. A través de las figuras de Ganivet, de Blanco White, de Companys, protagonistas de otros exilios, de otras muertes, héroes epónimos de varias series de cuadros decisivos, lo que exploraba Arroyo, a mi parecer, era esa tierra de nadie entre fuera y dentro, entre patria —que puede ser madre-patria o padre-matria: doctores tiene la santa ciencia de los orígenes y las filiaciones que podrán dictaminarlo— y exilio. Lo que Arroyo media con cada una de sus pinceladas, cada uno de los trazos de su dibujar, era la distancia que le separaba de España.

Jorge Semprún.

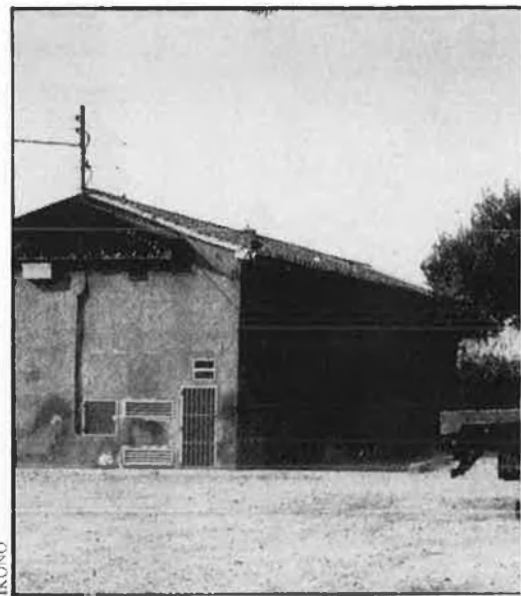
Diputación de Valencia

tors» i va denunciar a la policia mitja dotzena de macarres. La banda la va seguir fins al barri xino de Barcelona, on s'havia refugiat, li van trencar el nas i la van cosir a navallades. L'agredida va acabar en una clínica privada, per evitar la policia.

També Aurora P., de 25 anys, prostituta que fa carrera a la plaça de Correus d'Alacant, va ser convidada a dinar per uns individus que posteriorment la van dur a un cotxe. La van portar a un club de Conca, fins que se n'escapà.

Aurora assegura que una amiga seua va ser segrestada per un gitano amb el seu fill, de pocs mesos. Mentre la dona treballava, la «madama» li cuidava el xiquet. Va escapar-se i el «protector» es va quedar amb la criatura. Encara no sap si el va poder recuperar. També el mercat il·legal de nadons es relaciona, d'aquesta manera, amb el proxenetisme alacantí.

Els casos són innumerables, encara que són poques les dones que s'atreveixen a contar-los. Hi ha una lògica de terror i moltes prostitutes antigues del barri d'Alacant saben que és molt perillós somriure a segons quina gent. En realitat, la manera d'operar d'aquestes bandes compta amb tota una parafernàlia pròpia d'un mal *western*. Una llosa de por travessa el proxenetisme. Els clubs de carretera

de la N-301 d'Albacete i altres rutes de La Manxa són un brou de cultiu quasi perfecte. Entre les dones que acaben en aquests clubs és molt conegut l'assassinat d'una prostituta el cadàver de la qual va desaparèixer, amb una pedra lligada al coll, en el pantà d'Alarcón.

Ací la trama arriba fins a la molt comarcal N-III de Madrid. Però les àrees elegides que es nodreixen de dones d'Alacant són les localitats manxegues de San Clemente i La Roda, cruïlla de camins que duen fins als lí-

Falten mesures polítiques i policials

A. M.

La por generalitzada davant la violència dels delinqüents, la manca de coordinació policial i, sobretot, la palmària absència de política governativa en aquest terreny, són dificultats pel que sembla insuperables per perseguir i castigar el proxenetisme. Al sud del país, el creixement descontrolat de ciutats com Elx o Alacant, amb els seus submons de marginació, són un brou de cultiu per a aquesta delinqüència.

Les prioritats policials contra terrorisme, drogues i atracaments es giren d'esquena davant delictes contra la dignitat de les persones que tenen menys repercussió social. Entre uns i altres tot queda per fer.

Fonts policials reconeixen que la delinqüència del sexe es desplaça cap a territoris rurals, on el control és

quasi nul i els permisos per obrir un garito són cosa feta.

La guàrdia civil té la jurisdicció en aquestes demarcacions. Tanmateix, el seu paper es limita a «controlar l'ordre públic dins aquests locals», com ells mateixos diuen. Això vol dir que són nul·les les tasques preventives i d'investigació que es realitzen sobre la tracta de blanques denunciada en aquestes pàgines per les mateixes víctimes.

Només una denúncia judicial posa en marxa la maquinària d'investigació, com s'esdevingué el desembre de 1984, a València, quan Lorenza V. M. informà a la policia de la desaparició de la seua filla Bibí, de 14 anys. Llavors va ser desarticulada una banda de proxenetes que es dedicava a la tracta de xiquetes. Les in-

que venia a controlar-me que em deixara, però el fill de puta feia com si bufara el vent i s'acariciava la navalla.»

Hi ha un codi rigorós en tot aquest muntatge. Algunes bandes familiars o mers còmplices, que en molts casos també trafiquen amb heroïna, prometen a les enganxades el xut, però després els suprimeixen la droga amb bona cura puritana, a fi que puguen «treballar» com cal.

Hi ha distintes formes de negoci per a l'individu que es fa, amb consentiment o sense, amb una «mina». Pot anar a un club de carretera i deixar la víctima en lloguer. Després, cada cert temps, hi passa per recollir els beneficis de la «multa». També pot vendre-la a un club i rebre els diners avançats. Els preus del mercat oscil·len entre les 25.000 i les 50.000 pessetes. Si l'amo d'un club deixa escapar una xica, la banda que n'és responsable pot demanar una indemnització al propietari. Alguns macarres massa murrís faciliten la fugida de les seues dones per exigir després al club els diners. En aquest cas, les multes poden arribar fins a les 500.000 pessetes.

Les formes emprades per retenir les dones són psicològiques i físiques. Segons els testimonis d'Adela i Aurora, les pallisses intimidatòries, els talls de navalla en la cara i les rapades de cabell són moneda d'ús. En alguns clans colpegen amb «picha de toro», en el seu argot, fuet de cuir original d'Andalusia. És una delinqüència proveïda d'armes curtes amb un món que es tanca en ell mateix. Molts dels proxenetes són coneguts en el seu ambient per les seues pallisses o la seua ferocitat.

Adela, lluny del malson, intenta oblidar. Però el record de l'horror no desapareix fàcilment: «Hi ha molts individus implicats en tot això, però vés i lliga'ls. A través de les putes és quasi impossible agafar-los. Passen massa por. Jo sé de dones marcades, fins i tot mortes. Si acabar amb la prostitució és absurd i acabar amb els macarres és més absurd encara, almenys els podien pegar, de tant en tant, un toc d'atenció. L'analfabetisme de l'ambient, de les dones gitanes, ajuda; les drogues, molt més, i és increïble adonar-se de fins a quin punt les dones estan absolutament desprotegides en aquests delictes. Tal com està plantejada la societat, és evident que aquestes dones necessiten protecció. Molta més atenció.» □

mits de la província de Conca, com ara Sisante. En aquesta localitat la policia valenciana rescatà diverses menors en un club anomenat Los Angeles pel gener de l'any passat. Hi ha un altre cap del fil que passa per Benidorm i arriba fins a Dénia. Ací la màfia és més refinada i es mescla amb el tràfic de drogues, aprofitant el descontrol de la zona fronterera amb la província administrativa de València.

«En el negoci hi ha implicades famílies gitanes, pinxos, delinqüents habituals i alguns camioners que duen

les xiques d'ací a allà. La que entre en aquests circuits ho té ben malament —comenta Aurora—. És molt difícil escapar-ne perquè uns a uns altres s'avisen d'on hi ha les xiques. Entre ells mateixos esposen multes per «roncar» la dona d'un altre. A mi, em van tenir en un club on feia molt de fred i, quan eixíem a comprar, ens acompanyava la «madama» per vigilar-nos. Les dones tenen molta por i inclús es converteixen en delatores les unes de les altres per guanyar-se els favors del macarra. Jo suplicava a l'individu

vestigacions arribaren fins al club Los Angeles a Sisante, per als amos del qual el fiscal demana 18 anys de presó per «rufianisme i corrupció de menors». També per una denúncia, la Brigada d'Informació de la Guàrdia Civil de Castelló desorganitzava el 12 de desembre de 1985 una organització de macarres i traficants que havia intentat segrestar una menor al centre de la capital. La xica s'havia escapat d'un club de Sant Carles de la Ràpita.

En mitjans jurídics s'opina que «seria de gran utilitat la investigació dels clubs de zona rural per part de policia qualificada. Hi ha un factor important que dificulta la investigació. Tradicionalment, els prostíbuls són una font suculentament d'informació per a la policia. Això pot crear algunes patents de cors, segons els magistrats, i el cas de la presumpta corrupció del comissari Herrero, acusat de cobrar diners a elements del negoci, pot il·lustrar l'assumpte. El jutge Forteza declarà a un periòdic

de València que la policia no es mostra interessada en la investigació de la prostitució. Ningú no li ha fet cas per culpa dels seus escàndols en la premsa. Hi ha una dialèctica d'interessos i proteccions recíprocs que corresponen a vells esquemes polítics.

Llevar importància als delictes de proxenetisme per l'escassa repercussió social és una puerilitat, en paraules del jutge de la Secció IV de València, senyor Flors, que recentment va participar en un tribunal que condemnà un macarra argentí a tres anys de presó. Per a aquest jutge, «cal resoldre el problema amb mesures polítiques i policials. Són els ministres Fiscal i de l'Interior els que s'han d'ocupar d'aquesta situació, que atenta contra la dignitat de les persones. És evident que de vegades es defugen els temes que no són populars, però ainíriem bons si abans de firmar una sentència ens preocupàvem per la mala premsa que havia de causar».